

Nyávogi

Nyávogi kényelmesen elnyújtózott a vackán. Cili, a felesége ráripakodott: – Világ lustája, ahelyett, hogy egerekre vadásznál, itt rontod a levegőt! Nem szégyelled magad?!

De bizony, Nyávogi szégyellte magát, ha egerekről esett szó. Micsoda csúfság esett meg vele, micsoda csúfság! Végigszalad a hátán a hideg, ha rágondol. Messze elkerüli a kamrát, ahol az egerek tanyáznak. Pedig valaha nagy egérvadász volt. Nem múlt el nap, hogy egeret ne fogott volna a kamrában, ahol volt minden földi jó: sonka, sajt, dió .. Tejföl, aminek bizony Nyávogi sem tudott ellenállni. Ez lett a veszte. Olyan mohón, olyan nekifeledkezve lefetyelte a tejfölt, hogy nem vette észre az egérfogót. A farkára csapódott. De ez még semmi! Jöttek az egerek, és kihasználva szorult helyzetét, megfosztották a bajuszától, megcsiklandozták az orrát, egyszóval csúfot üttek belőle.

Cili reggelit készített a cicáknak. Tejeskávét ígért nekik, de nem volt otthon csak egy fél bögre tej.

– Itt van öt pénz, szaladj a boltba, hozz tejtejt! – parancsolt rá Nyávogira. Nyávoginak felcsillant a szeme. „Öt pénz, sok pénz!” – mondogatta magában, s különféle terveket kezdett szövögetni. „Három pénzen veszek tejet, a többiért pedig... mit is vegyek magamnak?”

Boldog izgalom fogta el. Legszívesebben nyávogott volna, de hát röstellte itt az úton, fényes nappal. Éjjel, holdvilágnál fönn a tetőn egész más.

„Nézzük csak, mit lehet venni öt pénzen?” – és elképzelt mindenféle jobbnál jobb dolgot, hogy szájában összefutott a nyál.

Ekkor a sarkon feltűnt Bodri. Nem voltak valami jó barátságban, szeretett is volna kereket oldani, de már késő volt: Bodri észrevette.

– Jó reggelt Nyávogi koma! Hová olyan sietősen?

– A boltba megyek, egy kis tejt szottyant kedvem.

– Ugyan Nyávogi, csak nem?! Egy ilyen kandúr! Ne nevettesd ki magad. Hozzad velős csont illik, vegyél inkább velős csontot!

– De én ki nem állhatom a velős csontot!

– Pfüjj! Márpedig tejt csak a kiscicák isznak! – morogta Bodri.

Nyávogi elszégyellte magát.

– Tudod mit – mondta Bodri. – Menjünk inkább a kocsmába, igyunk meg valamit a találkozás örömére!

Nyávogi zavartan csóválta meg a farkát. „No hiszen, ha Cili megtudja, kikaparja a szemem!” De Bodri már karon is fogta és cipelte magával. „Négy pénzt itatra költök, még mindig marad egy tejt” – bátorította magát.

Pálinkát ittak. Nyávoginak már az első pohárral a fejébe szállt. Két Bodrit látott ülni az asztal túloldalán.

– Hova lett a bajuszod? – kérdezték a Bodrik.

Nyávogi fantáziája hirtelen nekilódult, s mesélni kezdett valami oroszlánokról, akiket alaposan helybenhagyott, igaz, ennek a bajusza látta kárát. A végén már maga is elhitte, amiket mondott.

– És akkor úgy behúztam a legerősebb oroszlánnak, de úgy! – kiáltotta széles mozdulatok kíséretében, hogy az asztalt lesöpörte.

Bodri egykedvűen bólogatott: – No igen, no persze, biztosan így történt.

Már mindenki Nyávogit figyelte, s ő egyre jobban tűzbe jött. Mindenkinek fizetett egy pohár italt. Bodri csitítani próbálta:

– Ejnye Nyávogi, ejnye!

– Tudd meg, én nem félek senkitől! Nekem még Cili se parancsol. Ha kell, jól ellátom én a baját! – és mutatta is, hogyan szokta csinálni. Mindenki nevetett a kocsmában. Még a mogorva Bodri is mosolyra húzta a száját.

Nyávogi nem vette észre, hogy Cili csípőre tett kézzel ott áll az ajtóban. Mit sem sejtve odavánszorgott a pulthoz italért, közben háromszor is megbotlott a saját lábaiban. – Én bizony megmutatom az asszonynak, ki az úr a háznál! – mondta vérben forgó szemekkel.

Ekkor látta meg Cilit. Elhült a vér az ereiben. Egyszeriben kijózanodott. – Ég veletek, pajtikáim – mondta hirtelen –, nekem most mennem kell, halaszthatatlan dolgom van!

Gyorsan kiosont a kocsmából. A többiek hahotázása kísérte.

– Te szégyentelen! Te pipogya fráter! Majd én megmutatom neked, ki parancsol nálunk! – kiabálta Cili, közben a fakanállal jól kiporolta Nyávogi bundáját. Otthon pedig rázárta a kamra ajtaját, és ráripakodott: – Addig innen ki nem eresztelek, amíg egeret nem fogsz!